

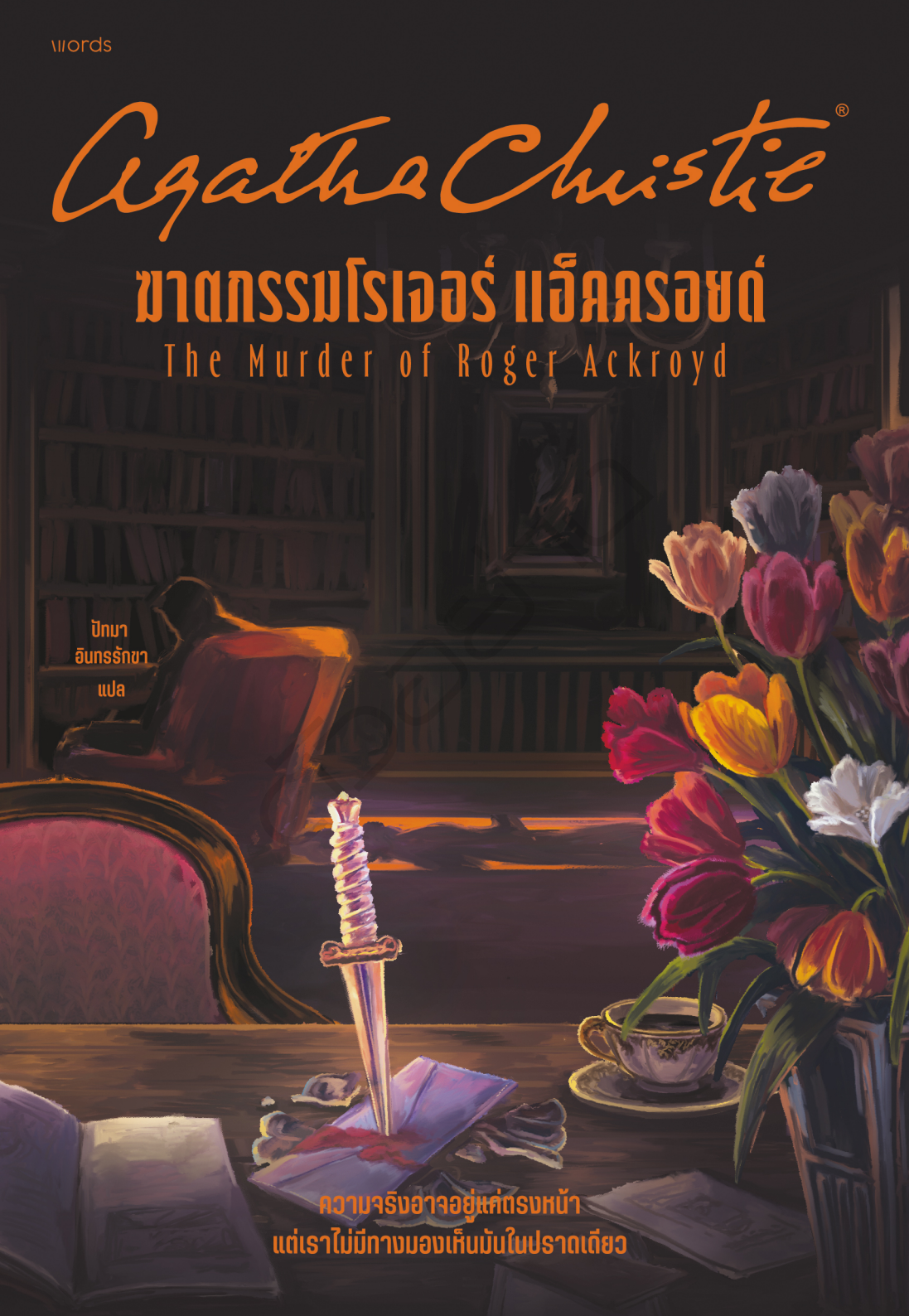
words

Agatha Christie[®]

ฆาตกรรมโรเจอร์ แอ็คครอยด์

The Murder of Roger Ackroyd

ปัทมา
อินทรรักษา
แปล

ความจริงอาจอยู่แค่ตรงหน้า
แต่เราไม่มีทางมองเห็นมันในปรางค์เดียว

words
words without boundaries

ฆาตกรรมโรเจอร์ แอ็คครอยด์

The Murder of Roger Ackroyd

อากาธา คริสตี้

เขียน

ปัทมา อินทรรักษา

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“ที่จริงแล้วผมเคยอ่านบทความบรรยายของผู้กองเฮสติงส์มาบ้าง
และผมก็คิดว่าทำไมไม่ลองทำอะไรแบบเดียวกันเป็นครั้งแรกดูล่ะ
ดูเป็นเรื่องน่าเสียดายถ้าไม่ลอง – โอกาสเพียงหนึ่งเดียว – น่าจะเป็นครั้งเดียวเท่านั้น
ที่ผมจะได้คลุกคลีกับเรื่องประเภทนี้”

– อากาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ฆาตกรรมโรเจอร์ แอ็คครอยด์
The Murder of Roger Ackroyd
Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

The Murder of Roger Ackroyd © 1926 Agatha Christie Limited. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
www.agathachristie.com

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ใดๆ มีวิสัยทัศน์นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6213-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
รักษาการกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ ทศ ปริญาคนิต, นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระออ

คำนำสำนักพิมพ์

ใครๆ ก็บอกว่า *ฆาตกรรมไรเจอร์ แอ็คครอยด์* คือผลงานสืบสวน ค้างฟ้าที่นักอ่านทุกคนควรเลี้ยงสปอยล์สุดชีวิต การเขียนคำนำสำนักพิมพ์นี้ จึงชวนปวดขมับเสียเหลือเกิน เพราะเราจะแนะนำหนังสือที่ชื่นชอบให้ผู้อื่น ได้อย่างไร ในเมื่อความยอดเยี่ยมของมันคือสิ่งที่ไม่ควรแพร่พรายให้ใครที่ยังไม่เคยอ่าน นอกจากนั้นการพูดถึงหนังสือในแง่มุมใดก็ตามก็ถือเป็นการสปอยล์แล้วไม่ใช่หรือ

ปัจจุบันนักอ่านหลายคนเกลียดการถูกสปอยล์เป็นอย่างยิ่ง เพราะพวกเขามองว่าการเปิดเผยเนื้อหาสำคัญของหนังสือคือการทำลายอรรถรสในการอ่านงานสืบสวน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อ่านควรจะได้สัมผัสด้วยตัวเอง

ผู้ใดที่เล่าสปอยล์ – ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาสำคัญหรือเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม – จึงเป็นเหมือนผู้กระทำความผิดต่อหนังสือ ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้ร้ายที่ต้องจับตัวมาลงโทษ เป็นฆาตกรที่ปลิดชีวิตนวนิยายสืบสวนให้ลดทอนซึ่งความระทึก (แต่บรรณาธิการก็โง่งมแล้ว เพราะตอนนี้หลีกเลี่ยงการสปอยล์จนสำเร็จ แถมยังได้คำนำตามที่สำนักพิมพ์ต้องการอีกด้วย)

สุดท้ายนี้จึงอยากฝากคำเตือนให้นักอ่านทุกคนที่เพิ่งเริ่มอ่านว่า ควรหลบสปอยล์ของเรื่องนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างไรก็ตามนักอ่านก็ไม่ควรเชื่อบรรณาธิการมากเกินไปแล้วละ เพราะในการเลี้ยงสปอยล์ บรรณาธิการก็อาจจะสปอยล์นักอ่านไปแล้วในคำนำสำนักพิมพ์นี้

สำหรับพังกี้
ผู้ชื่นชอบนิยายนักสืบตามชนบท ฆาตกรรม การไต่สวน
และทุกคนตกเป็นผู้ต้องสงสัยเรื่องตัว!

บทที่ 1

นายแพทย์เชปเพิร์ดที่โต๊ะอาหารเช้า

คุณนายเฟอร์ราร์ส เสียชีวิตในวันที่ 16 - 17 กันยายน - วันพฤหัสบดี ผมถูกตามตัวตอนแปดนาฬิกาเช้าวันศุกร์ที่ 17 ผมช่วยอะไรไม่ได้ เธอเสียชีวิตมาหลายชั่วโมงแล้ว

มันเป็นเวลาแค่เก้าโมงเศษตอนที่ผมกลับถึงบ้านอีกครั้ง ผมเปิดประตูหน้าด้วยกุญแจบ้าน และเจตนาที่รออยู่ครู่หนึ่งในห้องโถง โดยแขวนหมวกกับเสื้อโอเวอร์โค้ตตัวบางที่ผมมองว่าเป็นเครื่องป้องกันที่รอบคอบสำหรับอากาศเยือกเย็นยามเช้าตรู่ของฤดูใบไม้ร่วง ความจริงแล้วผมรู้สึกลึกลับกึ่งลึกลับเป็นกังวลมากที่สุดทีเดียว ผมจะไม่เสแสร้งทำเป็นว่าช่วงขณะนั้นผมมองเห็นเหตุการณ์ในสองสามสัปดาห์ข้างหน้าได้ล่วงหน้า ผมขออย่าว่าไม่ได้ทำเช่นนั้น แต่สัญญาตญาณบอกผมว่ามีช่วงเวลาที่น่าตื่นเต้นระทึกใจรออยู่ข้างหน้า

มีเสียงถ้อยสารกระทบกันและเสียงโอเอแห่งๆ ลึนๆ ของแคลโรไลน์ พี่สาวของผม ดังมาจากห้องรับประทานอาหารด้านซ้ายมือ

“นั่นเธอหรือ เจมส์” เธอร้องถาม

เป็นคำถามที่ไม่จำเป็นเลย เพราะจะเป็นใครไปได้อีกล่ะ จริงๆ แล้วแคลโรไลน์พี่สาวของผมนั่นแหละที่เป็นสาเหตุทำให้ผมมัวซัดซ้ออยู่สองสามนาที คำขวัญของครอบครัวฟังพอนด์ที่คุณคิปลิงบอกเราก็คือ “ออกไปค้นหาคำตอบ” ถ้าแคลโรไลน์จะมีวันใช้ตราประจำตระกูลล่ะก็ ผมคงแนะนำรูป

ฟังพอนที่กำลังยืนผงาดบนสองขาอย่างแน่นอน เราอาจจะข้ามส่วนแรกของคำขวัญไปได้ แคโรไลน์สามารถค้นหาคำตอบมากขึ้นได้ด้วยการนั่งเฉยๆอยู่กับบ้าน ผมไม่รู้ว่เธอทำแบบนั้นได้ยังไง แต่ก็นั่นแหละ ผมสงสัยว่าพวกคนรับใช้และพวกพ่อค้าจะรวมตัวกันขึ้นเป็นหน่วยข่าวกรองของเธอ เมื่อเธอออกไปข้างนอก มันไม่ใช่เพื่อไปเก็บรวบรวมข้อมูล แต่เพื่อไปแพร่กระจายต่างหาก เธอชำนาญเรื่องนี้อย่างน่าอัศจรรย์ใจเช่นกัน

บุคลิกลักษณะที่ถูกเอ่ยถึงประการสุดท้ายของเธอนี้แหละ เป็นสาเหตุที่ทำให้ผมเกิดความรู้สึกสับสนขึ้นมาแบบนี้

สิ่งใดก็ตามที่ผมเล่าให้แคโรไลน์ฟังในตอนนี้อยู่เกี่ยวกับมรณกรรมของคุณนายเฟอร์ราร์ส จะเป็นเรื่องที่รับรู้กันไปแล้วทั้งหมู่บ้านภายในเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ในฐานะผู้ประกอบวิชาชีพ ผมย่อมมุ่งเน้นไปที่ความรอบคอบเป็นธรรมดา ฉะนั้นผมจึงตัดสินใจเก็บงำข้อมูลทั้งหมดเท่าที่จะทำได้อยู่ตลอดไม่ให้พี่สาวของผมรู้ โดยมากแล้วเธอก็รู้จนได้อยู่ดี แต่ผมก็มีความพอใจในแง่จริยธรรมที่รู้ว่าผมไม่มีทางถูกกล่าวโทษเป็นอันขาด

สามีของคุณนายเฟอร์ราร์สเสียชีวิตไปเมื่อหนึ่งปีเศษนี้เอง และแคโรไลน์ก็กล่าวอ้างอยู่เสมอโดยไม่มีหลักฐานสำหรับคำกล่าวอ้างนั้นเลยสักนิดว่าภรรยาของเขาวางยาเขา

เธอเยาะหยันคำพูดโต้ตอบที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงของผม ว่าคุณนายเฟอร์ราร์สเสียชีวิตด้วยโรคกระเพาะอาหารอักเสบขั้นรุนแรง ซึ่งถูกหนุนส่งด้วยการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากเกินไปเป็นนิจ ผมเห็นด้วยว่าอาการของโรคกระเพาะอาหารอักเสบและการได้รับพิษจากสารหนูนั้นคล้ายคลึงกัน แต่แคโรไลน์อิงคำกล่าวหาของเธอบนแนวคิดที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

“เธอก็แค่ต้องมองดูหล่อน” ผมเคยได้ยินเธอพูด

คุณนายเฟอร์ราร์สนั้น แม้จะไม่ได้ยู่ในวัยแรกแย้ม แต่ก็เป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ชวนมองมาก และเสื้อผ้าอาภรณ์ของเธอแม้จะเรียบง่าย แต่ก็ดูเหมือนจะเหมาะสมเข้ากับตัวเธอเป็นอย่างยิ่ง แต่ถึงกระนั้นผู้หญิงตั้งมากมายซื้อเสื้อผ้าของพวกเธอที่ปารีส และด้วยเหตุนี้จึงไม่จำเป็นต้องวางยาสามีของพวกเขาเธอเสมอไป

ขณะที่ผมยืนลึงเลอยู่ตรงห้องโถงโดยมีเรื่องทั้งหมดนี้ผ่านเข้ามาในความนึกคิด เสียงของแคโรไลน์ก็ดังมาอีกและมีกระแสเสียงหัวขึ้น

“มัวทำอะไรอยู่ข้างนอกนั่นนะ เจมส์ ทำไมไม่มากินอาหารเช้าของเธอซะ”

“มาแล้วจ๊ะ ที่รัก” ผมรีบพูด “ผมกำลังแขวนเสื้อโอเวอร์โค้ตอยู่”

“เธอคงแขวนเสื้อโอเวอร์โค้ตไปได้ห้าหกตัวแล้วปานนี้”

เธอพูดถูกทีเดียว ผมคงทำอย่างนั้นได้

ผมเดินเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร จับแก้มแคโรไลน์อย่างรวดเร็วที่หนึ่งตามความเคยชิน แล้วนั่งลงกินไข่กับเบคอน เบคอนนั้นออกจะเย็นชืด

“เธอถูกตามตัวไปแต่เช้าเชียว” แคโรไลน์ตั้งข้อสังเกต

“ใช่” ผมพูด “คิงส์แพ็ดด็อก คุณนายเฟอร์ราร์ส”

“พี่รู้” พี่สาวของผมพูด

“พี่รู้ได้ยังไง”

“แอนนี่เล่าให้ฟัง”

แอนนี่คือสาวใช้ในบ้าน เป็นเด็กสาวอัยยาศัยดี แต่ช่างจ้อจนเป็นนิสัย เกิดความนินยิบไปชั่วขณะ ผมยังคงกินไข่กับเบคอนไปเรื่อย ๆ จมูกของผมซึ่งมีลักษณะยาวและผอมเรียวไหวระริกนิด ๆ ตรงปลายแบบที่มันเป็นเสมอเมื่อเธอรู้สึกสนใจหรือตื่นเต้นกับเรื่องใดก็ตาม

“ว่าไงล่ะ” เธอถาม

“เรื่องมันน่าเศร้า ผมทำอะไรไม่ได้แล้ว คงเสียชีวิตขณะนอนหลับเป็นแน่”

“พี่รู้” พี่สาวของผมพูดอีก

คราวนี้ผมชักโมโห

“พี่ไม่มีทางรู้หรอก” ผมกระซอกเสียง “ผมเองยังไม่รู้จนกระทั่งผมไปถึงที่นั่น และยังไม่ได้อะไรถึงเรื่องนี้กับใครเลย ถ้าแม่สาวแอนนี่นั้นรู้ หล่อนก็ต้องมีตาทิพย์แล้วละ”

“ไม่ใช่แอนนี่หรอกที่บอกพี่ คนส่งนมต่างหาก เขาได้ข่าวจากคนครัวของพวกเฟอร์ราร์สนะ”

อย่างที่ผมพูด ไม่มีความจำเป็นที่แคโรไลน์จะต้องออกไปหาข้อมูล เธอ
นั่งอยู่ที่บ้านและมันก็มาหาเธอเอง

พี่สาวของผมกล่าวต่อ

“หล่อนตายด้วยสาเหตุอะไร หัวใจล้มเหลวหรือ”

“คนส่งนมไม่ได้บอกพี่เรื่องนั้นหรือไง” ผมถามประชิด

คำพูดประชิดประชันใช้ไม่ได้ผลกับแคโรไลน์ เธอถือคำพูดเป็นจริง-
เป็นจังและตอบไปตามนั้น

“เขาไม่รู้่นะสิ” เธออธิบาย

อย่างไรเสียแคโรไลน์จะต้องได้ข่าวแน่ไม่ช้าก็เร็ว ให้เธอได้ยินจาก
ปากผมเสียเลยท่าจะดี

“เธอเสียชีวิตจากการใช้ยาเวโรนอลเกินขนาด หลังๆ มานี้เธอใช้มัน
เพื่อแก้อาการนอนไม่หลับ คงกินยามากเกินไปเป็นแน่”

“เหลวไหล” แคโรไลน์พูดทันที “หล่อนจงใจกินยานั้นนะสิ ไม่ต้อง
มาบอกพี่เลย!”

แปลกพิลึก เวลาที่เรามีความเชื่อลึบๆ ของเราเอง ซึ่งเราไม่ปรารถนา
จะยอมรับ การที่ใครคนอื่นพูดมันออกมาจะปลุกเร้าให้เราปฏิเสธเป็นพัลวัน
ผมระเบิดคำพูดเดือดดาลออกมาทันที

“เอาอีกแล้ว” ผมพูด “ดาวน์สกรูปโดยไม่มีเหตุมีผล คุณนายเฟอร์ราร์ส
จะอยากฆ่าตัวตายไปทำบ้าอะไร แม่ม่ายที่ยังสาวพอควร ฐานะร่ำรวยมาก
สุขภาพก็ดี และไม่มีอะไรทำนอกจากสนุกกับชีวิต น่าชื่นตายละ”

“ไม่เลย แม้แต่เธอก็ต้องสังเกตเห็นแน่ๆ ว่าพักหลังนี้หล่อนดูต่าง
จากเดิมแค่ไหน มันเริ่มปรากฏให้เห็นช่วงหกเดือนสุดท้าย หล่อนดูทุกข์
ทรมานอย่างไม่ต้องสงสัย และเธอก็เพิ่งจะยอมรับนี่นาว่าหล่อนนอนไม่หลับ”

“แล้วพี่วินิจฉัยว่ายังไงล่ะ” ผมถามอย่างเย็นชา “สัมพันธ์สาวที่
ไม่สมหวังงั้นสินะ”

พี่สาวของผมลั่นศีรษะ

“สำนึกผิดต่างหาก” เธอพูดอย่างสะใจ

“สำนึกผิดหรือ”

“ใช่ เธอคงจะไม่มีวันเชื่อพี่หรอก ถ้าพี่บอกเธอว่าหล่อนวางยาฆ่าสามีของหล่อน ตอนนีพี่ปักใจเชื่อเสียยิ่งกว่าที่เคยเชื่อเลยละ”

“ผมไม่คิดว่าพี่กำลังใช้เหตุผลสักเท่าไร” ผมค้าน “แน่ละว่าถ้าผู้หญิงคนหนึ่งกระทำความผิดอย่างฆ่าคนตาย หล่อนก็คงเลือดเย็นพอที่จะสนุกกับผลลัพธ์ของมันโดยปราศจากอารมณ์อ่อนไหวใดๆ เพราะจิตใจไม่กล้าแข็งอย่างเช่น ความรู้สึกสำนึกผิด”

แคโรไลน์สั่นศีรษะ

“ก็คงจะมีผู้หญิงแบบนั้นหรอก – แต่คุณนายเฟอร์ราร์สไม่ใช่หนึ่งในนั้น หล่อนมีแต่ความกระสับกระส่ายเป็นกังวล แรงกระตุ้นที่มีอำนาจควบคุมมากเกินไปผลักดันให้หล่อนกำจัดสามี เพราะหล่อนเป็นคนประเภทที่ไม่อาจจะทนเผชิญความทุกข์ทรมานแบบใดได้ทั้งนั้น และไม่ต้องสงสัยเลยว่าภรรยาของผู้ชายอย่างแอสลีย์ เฟอร์ราร์ส คงต้องทนทุกข์หนัก...”

ผมพยักหน้า

“และตั้งแต่นั้นมาหล่อนก็ถูกหลอกหลอนด้วยสิ่งที่หล่อนกระทำลงไป เพื่อความรู้สึกสงสารหล่อนไม่ได้”

ผมไม่คิดว่าแคโรไลน์จะเคยรู้สึกสงสารคุณนายเฟอร์ราร์สระหว่างที่เธอยังมีชีวิตอยู่ ในเมื่อตอนนี้เธอก็จากไปอยู่ที่ที่ (สันนิษฐานว่า) ไม่สามารถใส่ชุดกระโปรงจากปารีสได้อีกต่อไป แคโรไลน์จึงพร้อมจะยอมให้ตัวเองเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่อ่อนโยนขึ้นอย่างความสงสารและความเข้าใจ

ผมบอกเธออย่างหนักแน่นว่าแนวคิดทั้งหมดของเธอนั้นไร้สาระ ผมยิ่งหนักแน่นมากขึ้นก็เพราะว่าผมแอบเห็นด้วยกับสิ่งที่เธอพูดอย่างน้อยก็บางส่วน แต่มันไม่ถูกต้องเอาเสียเลยที่แคโรไลน์มารู้ความจริงเอาได้ง่ายๆ ด้วยการเดาแบบอาศัยความรู้สึก ผมจะไม่ส่งเสริมเรื่องแบบนั้นหรอก เธอจะเที่ยวป่าวประกาศความคิดเห็นของเธอไปทั่วหมู่บ้าน และทุกคนก็จะคิดว่าเธอกำลังทำเช่นนั้นโดยใช้ข้อมูลทางการแพทย์ที่ผมเป็นคนให้ ชีวิตช่างมีแต่เรื่องหนักอึ้งหนักใจ

“เหลวไหลนะ” แคโรไลน์กล่าวตอบคำติเตียนของผม “คอยดูสิ พนันสิบต่อหนึ่งเลยว่าหล่อนทั้งจดหมายสารภาพทุกอย่างเอาไว้ฉบับหนึ่ง”

“เธอไม่ได้ตั้งใจจดหมายอะไรเอาไว้สักฉบับ” ผมพูดเสียงเซียวและไม่ทันเห็นว่าการยอมรับจะนำเรื่องยุ่งยากใด ๆ มาให้ผม

“อ้อ!” แคโรไลน์พูด “แสดงว่าเธอก็สอบถามเรื่องนั้นจริง ๆ ใช่มั้ยล่ะ พี่เชื่อนะ เจมส์ ว่าลี้กอลไปไนใจแล้ว เธอคิดอ่านเหมือนพี่มากเชียวละ เธอนี่ปากกับใจไม่ตรงกันขนานแท้เลย”

“เราต้องเอาเรื่องความเป็นไปได้ในการฆ่าตัวตายมาประกอบการพิจารณาเสมอแหละ” ผมพูดแบบให้เห็นเป็นเรื่องราวธรรมดา

“จะมีการไต่สวนหาสาเหตุการตายไหม”

“อาจจะมียกได้ แล้วแต่ ถ้าผมสามารถแถลงได้ว่าตัวผมเองแน่ใจอย่างยิ่งว่าการกินยาเกินขนาดนั้นเป็นเรื่องบังเอิญ การไต่สวนหาสาเหตุการตายก็อาจจะไม่จำเป็น”

“แล้วเธอแน่ใจอย่างยิ่งหรือเปล่าล่ะ” พี่สาวของผมถามอย่างเจ้าเล่ห์ ผมไม่ตอบ แต่ลุกขึ้นจากโต๊ะ

บทที่ 2

ใครเป็นใครในคิงส์แอ็บบ็อต

ก่อนที่ผมจะเล่าต่อเรื่องสิ่งที่ผมพุดกับแคโรไลน์ และสิ่งที่แคโรไลน์พุดกับผม มันคงเป็นการดีถ้าจะบรรยายสิ่งที่ผมน่าจะเรียกว่าเป็นสภาพภูมิศาสตร์ท้องถิ่นของเราให้เห็นพอสังเขป ผมสันนิษฐานว่าหมู่บ้านของเรา คิงส์แอ็บบ็อตก็คล้ายคลึงกับหมู่บ้านอื่น ไม่ว่าจะที่ใด เป็นอันมาก เมืองใหญ่ของเราคือแครนเชสเตอร์ อยู่ห่างออกไปเก้าไมล์ เรามีสถานีรถไฟขนาดใหญ่ ที่ทำการไปรษณีย์เล็กๆ และ “ร้านค้าทั่วไป” ที่เป็นคู่แข่งกันสองร้าน พวกผู้ชายที่ร่างกายแข็งแรงมักจะไปจากที่นี่ในวัยหนุ่ม แต่เรามีสุขภาพสตรีที่ไม่ได้แต่งงานและนายทหารที่เกษียณแล้วอยู่เป็นจำนวนมาก งานอดิเรกและกิจกรรมนั้นหนาแน่นของเราสามารถสรุปได้ด้วยคำคำเดียว “นินทา”

มีบ้านที่พอจะมีความสำคัญอันใดก็ตามในคิงส์แอ็บบ็อตอยู่เพียงสองหลัง หลังหนึ่งคือคิงส์แพ็ดด็อกที่ถูกทิ้งเอาไว้ให้คุณนายเฟอร์ราร์สโดยสามีที่เสียชีวิตไปแล้วของเธอ ส่วนอีกหลัง เวิร์นลีพาร์ก มีโรเจอร์ แอ็คครอยด์เป็นเจ้าของ แอ็คครอยด์ทำให้ผมสนใจได้เสมอ เพราะการเป็นผู้ชายที่ดูคล้ายคหบดีชนบทอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ มากกว่าที่คหบดีชนบทหายไ้ใดก็ตามจะเป็นได้จริงๆ เขาทำให้เรานึกถึงพวกนักกีฬาหน้าแดงปลั่ง ที่ปรากฏตัวขึ้นตอนต้นๆ ในองก์แรกของละครเพลงตลกยุคเก่า โดยมีฉากเหตุการณ์เป็นสนามหญ้าของหมู่บ้าน พวกเขามักจะร้องเพลงที่ว่าด้วยการเดินทางขึ้นไปยัง

ลอนดอน ปัจจุบันนี้เรามีการแสดงแบบวิพิรทัศน์และคบดีชนบทก็สูญหายไปจากสมัยนิยมทางดนตรี

แน่ละว่าแอ็คครอยด์ไม่ใช่คหบดีชนบทจริง ๆ หรือ เขาเป็นผู้ผลิตล้อเกวียน (ผมว่านะ) ที่ประสบความสำเร็จอย่างล้นหลาม เขาเป็นชายวัยเกือบห้าสิบ มีใบหน้าที่เลือดฝาดและกิริยาท่าทางร่าเริงเป็นมิตร เขาทำงานร่วมกับบาทหลวงประจำเขตอย่างใกล้ชิด บริจาคเงินมากมายให้กองทุนของตำบล (แม้ผู้คนจะเล่าลือกันว่าเขาตระหนี่สุด ๆ ในเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัว) สนับสนุนให้มีการแข่งขันคริกเก็ต ชมรมเยาวชนชาย และสถาบันของทหารทุพพลภาพ แท้จริงแล้วเขาคือความมีชีวิตชีวาของหมู่บ้านคิงส์แอ็บบ็อตตันสงบสุขของเรา

เมื่อตอนที่โรเจอร์ แอ็คครอยด์ เป็นหนุ่มอายุยี่สิบเอ็ด เขาตกหลุมรักแล้วก็แต่งงานกับผู้หญิงสวยคนหนึ่งที่เขาเรียกว่า ร่า ร่า หรือ หกปี เธอชื่อเพตตัน และเธอก็เป็นแม่ม่ายลูกติดหนึ่งคน เรื่องราวของชีวิตสมรสนั้นแสนสั้นและน่าเจ็บปวด พูดตรง ๆ ก็คือคุณนายแอ็คครอยด์เป็นคนติดเหล้าอย่างหนัก เธอประสบผลสำเร็จในการดื่มจนตัวตายหลังแต่งงานไปได้สี่ปี

ในช่วงหลายขวบปีต่อจากนั้น แอ็คครอยด์ไม่แสดงที่ว่าจะเริ่มการผจญภัยในชีวิตแต่งงานเป็นครั้งที่สอง ลูกของภรรยาที่เกิดจากการแต่งงานครั้งแรกของเธอยุ่แค่เจ็ดขวบตอนที่ผู้เป็นแม่เสียชีวิต ขณะนี้เขาอายุยี่สิบห้าแล้ว แอ็คครอยด์ถือว่าเขาเป็นลูกชายของตนเสมอและเลี้ยงดูเขาในฐานะนั้น แต่เขาเป็นเด็กหนุ่มที่โลดโผนและเป็นบ่อเกิดของความวิตกกังวลเดือดร้อนแก่ผู้เป็นพ่อเลี้ยงอย่างต่อเนื่อง ถึงกระนั้นพวกเราทุกคนในคิงส์แอ็บบ็อตตันก็รักใคร่เอ็นดูวาล์ฟ เพตตัน กันทั้งนั้น เหตุผลข้อหนึ่งก็คือเขาช่างเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดีเสียที่กระไร

อย่างที่ผมพูดไปก่อนหน้านี้ เราพร้อมอยู่แล้วที่จะซบซิบนิทานในหมู่บ้านของเรา ทุกคนสังเกตเห็นแต่แรกว่าแอ็คครอยด์กับคุณนายเฟอร์วาร์สเข้ากันได้ดีทีเดียว หลังมรณกรรมของสามีของเธอ ความใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งเด่นชัดขึ้น มีผู้พบเห็นพวกเขาไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ และมีการคาดเดากันไปทั่วว่าเมื่อช่วงเวลาไว้ทุกข์ของเธอสิ้นสุดลง คุณนายเฟอร์วาร์สจะเปลี่ยนไปเป็นคุณนายโรเจอร์ แอ็คครอยด์ ที่จริงผู้คนรู้สึกว่ามีลักษณะที่เหมาะสมอย่างหนึ่ง

ในเรื่องนี้ ภรรยาของโรเจอร์ แอ็คครอยด์ นั้นเป็นที่ยอมรับกันว่าเสียชีวิตจากการดื่มเหล้า ส่วนแอสลีย์ เฟอร์วาร์ส ก็เป็นคนขี้เมาอยู่หลายปีก่อนตาย มันก็เหมาะสมแล้วละที่เหยื่อของการดื่มของมึนเมาจนเลยเถิดสองคนนี้จะชดเชยให้แก่กันสำหรับทุกสิ่งทีพวกเขาต้องจำทนมาก่อนหน้านี้ โดยมีสาเหตุมาจากอดีตคู่สมรสของแต่ละฝ่าย

พวกเฟอร์วาร์สเพิ่งมาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นได้แค่ปีเศษ แต่รัศมีการซุบซิบนินทาได้รัยล่อมแอ็คครอยด์มานานหลายปีแล้ว ตลอดเวลาที่วัลฟ เพตัน เติบโตขึ้นสู่วัยหนุ่ม แม่บ้านหลายรายดูแลรับผิดชอบบ้านช่องของแอ็คครอยด์สืบต่อกัน และแต่ละรายถูกแคโรไลน์กับบรรดาลูกสมุนของเธอจับจ้องด้วยความระแวดระวังอย่างสนุกสนานตามลำดับ ไม่ใช่เรื่องเกินเลยหรอก

ถ้าจะพูดว่าเป็นเวลาอย่างน้อยสิบห้าปีที่คนทั้งหมือบ้านคาดหวังอย่างมั่นอกมั่นใจว่าแอ็คครอยด์จะแต่งงานกับหนึ่งในบรรดาแม่บ้านของเขา คนสุดท้ายในจำนวนนั้น สุภาพสตรีผู้นำเกรงขามนามว่าคุณรัสเซลล์ ได้ครองอำนาจโดยไม่มีผู้ใดโต้แย้งเป็นเวลาห้าปี นานกว่าแม่บ้านคนใดก็ตามที่อยู่ในตำแหน่งก่อนหน้านี้เธอถึงสองเท่า ผู้คนรู้สึกว่ถ้าไม่เป็นเพราะการมาถึงของคุณนายเฟอร์วาร์ส แอ็คครอยด์ก็คงแทบจะหนีไม่รอด ซ่อนั้น - และปัจจัยอื่นอีกข้อหนึ่ง - การมาถึงโดยไม่คาดฝันของน้องสะใภ้มายกับบุตรสาวของเธอจากแคนาดา คุณนายซีซิล แอ็คครอยด์ ภรรยาฝ่ายของน้องชายที่ไม่เอาไหนของแอ็คครอยด์ได้ย้ายมาพักอาศัยที่เฟิร์นลีพาร์กและหักหน้าคุณรัสเซลล์ได้สำเร็จ ตามคำบอกเล่าของแคโรไลน์

ผมไม่รู้ว่อะไรเป็นการ “หักหน้า” กันแน่ - มันฟังดูไม่เป็นมิตรและไม่น่าพึงใจ - แต่ผมรู้ว่าคุณรัสเซลล์ทำหน้าที่ของเธอไปพร้อมริมฝีปากขมิบแน่นและสิ่งที่ผมได้แต่เรียกว่าเป็นรอยยิ้มผิดเพี้ยน และเรื่องที่เธอเอ่ยอ้างว่มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจอย่างสุดซึ้งต่อ “คุณนายแอ็คครอยด์ที่น่าสงสาร - พึ่งพาอาศัยความเมตตาการุณาของพี่ชายของสามี ความเป็นอยู่ทีขึ้นกับความเมตตาช่างน่าขมขื่นนักใช่ไหมล่ะคะ ฉันคงจะทุกข์หนักทีเดียวถ้าฉันไม่ได้ทำมาหาเลี้ยงชีพตัวเอง”

ผมไม่รู้ว่ว่าคุณนายซีซิล แอ็คครอยด์ คิดยงังกับกรณีเฟอร์วาร์สเมื่อ

มีการพูดกันถึงเรื่องนี้ มันจะเป็นผลดีกับเธออย่างเห็นได้ชัดถ้าแอ็คครอยด์จะครองตัวเป็นโสดต่อไป เธอแสดงอหยาศัยไมตรีอันดียิ่งเสมอ – ปากหวานเลยก็ว่าได้ – ต่อคุณนายเฟอร์ราร์สเมื่อทั้งสองพบกัน แครโรว์ไลน์บอกว่ามันไม่ได้พิสูจน์อะไรเลย

นั่นคือเรื่องที่พวกเราในคิงส์แอนด์บ๊อตทัมมุ่นกันมาตลอดสองสามปี หลัง เราถกกันเรื่องแอ็คครอยด์กับชีวิตส่วนตัวของเขาจากทุกมุมมอง คุณนายเฟอร์ราร์สเข้ากับบทบาทของเธอในเรื่องนี้ได้พอดีพอดี

คราวนี้มีการปรับเปลี่ยนภาพเหตุการณ์เสียใหม่ จากการพูดคุยหารือกันแบบไม่เคร่งเครียดจริงจังเรื่องของขวัญแต่งงานที่น่าจะเป็นไปได้ พวกเราถูกกระชากเข้าไปอยู่ในเหตุโศกนาฏกรรม

ขณะคิดทบทวนเรื่องเหล่านี้กับเรื่องสัพเพเหระอื่นๆ อยู่ในใจ ผมก็ตระเวนไปพบคนไข้ประจำโดยอัตโนมัติ ผมไม่มีคนไข้กรณีพิเศษที่จะต้องตรวจรักษา ซึ่งคงเป็นการดีแล้วละ เพราะความคิดของผมวนกลับไปที่เรื่องปริศนาการเสียชีวิตของคุณนายเฟอร์ราร์สอยู่นั่นแล้ว เธอปลิดชีวิตตัวเองหรือ แฉ่ละว่าถ้าเธอทำเช่นนั้น เธอก็คงจะทิ้งข้อความบางอย่างเอาไว้เพื่อบอกว่าเธอคิดอ่านกระทำการอันใดถูกไหม จากประสบการณ์ของผมนั้น พวกผู้หญิงมักต้องการเผยถึงสภาพจิตใจที่นำไปสู่การกระทำอันถึงแก่ชีวิต ถ้าพวกเธอตัดสินใจแน่วแน่แล้วที่จะฆ่าตัวตาย พวกเธอปรารถนาจะเป็นจุดสนใจ

ผมพบเห็นเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ะ ไม่เกินหนึ่งสัปดาห์หรอก กิริยาท่าทางของเธอก็ดูปกติดีเมื่อคำนึงถึง – เอ้อ – เมื่อคำนึงถึงทุกอย่างนะ

แล้วจู่ๆ ผมก็นึกขึ้นได้ว่าผมพบเห็นเธอ แม้จะไม่ได้พูดกับเธอเมื่อวานนี้เอง เธอกำลังเดินอยู่กับบราล์ฟ เพตัน และผมก็รู้สึกประหลาดใจ เพราะผมไม่รู้เลยว่าเขาน่าจะอยู่ในคิงส์แอนด์บ๊อต ที่จริงผมคิดว่าในที่สุดเขาก็ทะเลาะกับพ่อเลี้ยง ไม่มีใครเห็นหน้าค่าตาเขาที่เป็นเวลาเกือบหกเดือนแล้ว ทั้งสองเดินเคียงข้างกันไป ศีรษะชิดกัน และเธอก็กำลังพูดคุยด้วยท่าทีที่จริงจังมาก

ผมคิดว่าผมพูดได้เต็มปากว่าตอนนี้นั่นเองที่ผมเกิดสังหรณ์ใจขึ้นมา

ฉบับล้นเป็นครั้งแรกว่าจะมีเหตุร้ายในอนาคต ยังไม่มีอะไรที่ชัดเจนจนถึงขณะนี้ – แต่เป็นนิมิตอันเลือนรางของลักษณะที่เรื่องต่างๆ กำลังก่อตัวขึ้นมา การคุยกันสองต่อสองอย่างจริงจังระหว่างรالف เพตัน กับคุณนายเฟอร์วาร์สวันก่อนนั้นทำให้ผมรู้สึกใจคอไม่ดีขึ้นมาทันที

ผมยังคิดถึงเรื่องนี้อยู่ตอนที่ผมปะหน้าโรเจอร์ แอ็คครอยด์ เข้าจังๆ “เช็ปปี้ร็ด!” เขาอุทาน “คนที่ผมอยากเจอตัวอยู่พอดี นี่เป็นเรื่องที่เลวร้ายมาก”

“งั้นคุณก็ได้ข่าวแล้วสินะ”

เขายกหน้า เหตุการณ์ดังกล่าวกระทบใจเขาอย่างแรง ผมมองออกเลยละ แก้มแดงอูมของเขาดูเหมือนจะยุบยุบเข้าไป และสภาพเขาดูผิดแผกไปจากตัวตนที่ร่าเริงสุขภาพดีตามปกติโดยสิ้นเชิง

“มันแย่กว่าที่คุณรู้ซะอีก” เขาพูดเบาๆ “นี่ เช็ปปี้ร็ด ผมต้องคุยกับคุณ คุณกลับไปกับผมเดี๋ยวนี้ได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก ผมยังมีคนไข้ที่ต้องไปเยี่ยมอีกสามคน และผมต้องกลับมาภายในเวลาเที่ยงเพื่อพบคนไข้ที่ห้องตรวจ”

“งั้นนายนี้ – ไมลี้ กินอาหารค่ำด้วยกันคืนนี้ดีกว่า ตอนหุ่่มครึ่ง สะตวกสำหรับคุณไหม”

“ได้ แบบนั้นละพอไหว มีเรื่องอะไรหรือ ไซรล์ฟหรือเปล่า”

ผมแทบจะไม่รู้เลยว่าทำไมถึงพูดแบบนั้น – นอกจากว่าบ่อยครั้งมากที่มันเกี่ยวกับรอล์ฟก็เป็นได้

แอ็คครอยด์จ้องมองผมด้วยสีหน้าว่างเปล่าราวกับว่าเขาแทบจะไม่เข้าใจเลย ผมเริ่มตระหนักขึ้นมาว่าต้องมีเรื่องบางอย่างที่ผิดปกติเอามากๆ ตรงไหนสักแห่ง ผมไม่เคยเห็นแอ็คครอยด์ว่าუნเป็นกังวลขนาดนั้นมาก่อน

“รอล์ฟหรือ” เขาพูดเหม่อๆ “อ้อ! เปล่า ไม่ใช่ไซรล์ฟหรือ รอล์ฟอยู่ที่ลอนดอน – บ้าจริง! คุณแกนเนตต์คนดีกำลังมานี้แล้ว ผมไม่อยากจำใจคุยกับเธอเรื่องเหตุการณ์ที่ร้ายกาจน่ากลัวนี้ เจอกันคืนนี้นะ เช็ปปี้ร็ด หุ่่มครึ่ง”

ผมพยักหน้าและเขาก็รีบผละไป ทิ้งให้ผมนึกสงสัยอยู่ รอล์ฟอยู่ที่ลอนดอนหรือ แต่เขาอยู่ในคิงส์แอ็บบ็อตบាយวอนนี้อย่างแน่นอน เขาคง

กลับเข้าเมืองไปเมื่อคืนหรือเช้าตรู่วันนี้เป็นแน่ ถึงกระนั้นกิริยาท่าทางของแอ็คครอยด์ก็สื่อถึงความเข้าใจที่แตกต่างกันมากทีเดียว เขาพูดราวกับว่าวาล์ฟไม่ได้เนี่ยดกรายมาที่นี้เป็นเวลาหลายเดือนแล้ว

ผมไม่มีเวลาคิดหาคำตอบเรื่องนี้อีก คุณแกนเนตต์มาถึงตัวผมพอดี และกระหายจะได้ข้อมูล คุณแกนเนตต์มีบุคลิกลักษณะเหมือนแคโรไลน์ พี่สาวของผมทุกประการ แต่เธอขาดเป้าหมายที่แม่นยำในการด้นสรุป ซึ่งทำให้กลวิธีของแคโรไลน์เจือความยิ่งใหญ่เล็กน้อย คุณแกนเนตต์หอบหายใจและชักถามถี่ยิบ

มันน่าเศร้าใช่ไหมละเรื่องคุณนายเฟอร์ราร์สที่น่ารักน่าสงสาร ผู้คนมากมายพูดกันว่าเธอใช้ยาจนติดเป็นนิสัยมานานหลายปีแล้ว ร่ายกาจจริงเสียว่าการที่ผู้คนเที่ยวพูดอะไรต่อมิอะไรไปทั่วนะ แต่ที่แย่ที่สุดก็คือมันมักจะมีความจริงอยู่ติดหน่อยตรงไหนสักแห่งในคำพูดที่น่าตื่นเต้นตกใจเหล่านี้ ไม่มีไฟก็ไม่มีควันหรอก! พวกเขา กำลังพูดกันอีกด้วยนะว่าคุณแอ็คครอยด์ดันรู้เรื่องนี้ขึ้นมาเลยถอนหมั้น – เพราะว่า มีการหมั้นหมายกันแล้วนะสิ ตัวเธอคุณแกนเนตต์ มีหลักฐานยืนยันเรื่องดังกล่าวได้แน่นอนที่สุด แน่ละว่า *ผม* ต้องรู้เรื่องทั้งหมดนี้ – พวกหมอรู้เสมอแหละ – แต่พวกเขาไม่เคยแย้มพรายใช่ไหมละ

ทั้งหมดนี้มาพร้อมแวตาคมปลาบที่จับจ้องมองผมอย่างเพ่งเล็ง เพื่อดูว่าผมมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อคำพูดเป็นนัยๆ เหล่านี้ โชคดีที่การช้องแะกับแคโรไลน์มายาวนานทำให้ผมสามารถคงสีหน้าเรียบเฉยเอาไว้ได้ และพร้อมจะออกความเห็นเล็กๆ น้อยๆ อย่างแบ่งรับแบ่งสู้

ผมถือโอกาสนี้แสดงความยินดีกับคุณแกนเนตต์ที่ไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในการซุบซิบนินทาแบบเสียๆ หายๆ ออกจะเป็นการตอบโต้ที่เข้าท่าทีเดียว ผมคิด มันทำให้เธอตกอยู่ในสภาพทำตัวไม่ถูก และก่อนที่เธอจะตั้งสติได้ ผมก็เดินจากมาแล้ว

ผมกลับบ้านอย่างครุ่นคิดและพบว่ามีคนใช้หลายคนกำลังรอผมอยู่ในห้องตรวจ

ผมอนุญาตให้คนใช้ที่ผมคิดว่าเป็นรายสุดท้ายกลับไปแล้ว และกำลัง

นึกๆ อยู่เชื่อว่า จะใช้เวลาสักสองสามนาทีก่อนอาหารกลางวัน ตอนที่ผมสังเกตเห็นว่ามีคนใช้อีกคนรอผมอยู่ เธอลุกขึ้นและเดินเข้ามาหาขณะที่ผมยืนอยู่ด้วยความแปลกใจครมครัน

ผมไม่รู้ทำไมถึงควรจะรู้สึกเช่นนั้น นอกจากว่ามีลักษณะแข็งแกร่งชนิดๆ อย่างหนึ่งในตัวคุณรัสเซลล์ อะไรบางอย่างที่อยู่เหนือความป่วยไข้ทางร่างกาย

แม่บ้านของแอดครอยด์เป็นสตรีร่างสูง รูปร่างงาม แต่ท่าทางน่าเกรงขาม เธอมีแววตาเข้มงวดกับริมฝีปากที่ปิดสนิทแน่น และผมรู้สึกว้าวถ้าตัวเองเป็นสาวใช้ระดับล่างหรือเป็นเด็กรับใช้ในครัว ผมคงจะเปิดแน่นทุกครั้งที่ผมได้ยินเสียงเธอกำลังเดินมา

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณหมอเชิปป์เฟิร์ต” คุณรัสเซลล์เอ่ยขึ้น “ฉันจะรู้สึกเป็นพระคุณอย่างยิ่งถ้าคุณหมอจะช่วยดูหัวเข้าให้หน่อย”

ผมตรวजू แต่บอกตรงๆ เลยว่าผมแทบจะไม่ได้รู้อะไรมากไปกว่าเดิม หลังจากที่ผมดูเสร็จแล้ว คำบอกเล่าเรื่องอาการปวดที่คลุมเครือของคุณรัสเซลล์นั้น ช่างไม่น่าเชื่อถือเสียจนถ้าเป็นผู้หญิงที่มีอุปนิสัยซื่อตรงน้อยกว่านี้ ผมคงสงสัยแล้วละว่าเป็นเรื่องยกเมฆ ผมคิดไปแวบหนึ่งจริงๆ ว่าคุณรัสเซลล์อาจงงใจเรื่องโรคเข้านี้ขึ้นมาเพื่อลวงข้อมูลจากผมเรื่องการเสียชีวิตของคุณนายเฟอร์ราร์รัส แต่ในไม่ช้าผมก็เห็นว่าผมตัดสินใจผิดไปอย่างน้อยก็ในข้อนั้น เธอเอ่ยถึงโศกนาฏกรรมดังกล่าวแต่เพียงสั้นๆ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น ถึงกระนั้นเธอดูเหมือนเต็มใจที่จะอยู่ต่อและพูดคุยอย่างแน่นนอน

“เอาละ ขอบคุณมากสำหรับน้ำมันแก้ปวดเมื่อยขวดนี้นะคะ คุณหมอ” เธอกล่าวในที่สุด “ใช่ว่าฉันจะเชื่อหรือทราบดีว่ามันจะช่วยบรรเทาอาการได้สักนิด”

ผมไม่คิดว่ามันจะช่วยได้เช่นกัน แต่ผมแย้งไปตามหน้าที่ ถ้าจะว่าไป มันก็ไม่เสียหายอะไรนี่นา และเราก็ต้องปกป้องเครื่องมือทำมาหากินของเราด้วย

“ฉันไม่เชื่อมั่นในยาพวกนี้หรอกค่ะ” คุณรัสเซลล์พูด นัยน์ตาของเธอมองกวาดไปทั่วขวดยาต่างๆ ของผมที่ตั้งเรียงรายอยู่อย่างดูแคลน “ยาก่อให้เกิดอันตรายได้ตั้งมากมาย ดูอย่างการติดโคเคนสิคะ”

“คือ เท่าที่เป็นอยู่—”

“มันเป็นสิ่งที่ใช้กันเกร่อในสังคมชั้นสูง”

ผมแน่ใจว่าคุณรัสเซลล์รู้เรื่องเกี่ยวกับสังคมชั้นสูงมากกว่าที่ผมรู้เยอะเลย ผมไม่พยายามจะโต้แย้งกับเธอ

“บอกฉันหน่อยละกัน คุณหมอ” คุณรัสเซลล์พูด “สมมติว่าคุณเป็นทาสยาเสพติดจริงๆ มีวิธีใดที่จะรักษาให้หายขาดหรือเปล่าคะ”

เราไม่สามารถตอบคำถามแบบนี้ได้อย่างสุ่มสี่สุ่มห้า ผมบรรยายหัวข้อดังกล่าวให้เธอฟังแบบย่อๆ และเธอก็ฟังอย่างใจจดใจจ่อ ผมยังคงระแวงว่าเธอพยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับคุณนายเฟอร์ราร์ส

“ที่นี่ อย่างยาเวโรนอล—” ผมบรรยายต่อ

แต่แปลกทีเดียว เธอดูเหมือนจะไม่สนใจยาเวโรนอล เธอกลับเปลี่ยนเรื่องและถามผมว่าจริงหรือไม่ที่มียาพิษบางชนิดที่พบเห็นได้น้อยมากเลยจนสร้างความสับสนเมื่อตรวจเจอ

“อ้อ!” ผมพูด “คุณอ่านนิยายนักสืบมาก่อนนี่เอง”

เธอยอมรับว่าเธออ่าน

“สิ่งที่ขาดเสียมิได้ของนิยายนักสืบ” ผมพูด “คือการมียาพิษที่หายากสักชนิด – ถ้าเป็นไปได้ก็อะไรสักอย่างจากแถบอเมริกาใต้ที่ไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อน – อะไรสักอย่างที่อนารยชนเผ่าหนึ่งที่ไม่มีความรู้จักใช้อาบลูกศรของพวกเขา ความตายเกิดขึ้นแบบฉับพลันทันที และวิทยาศาสตร์ของโลกตะวันตกก็ไม่มีปัญญาตรวจจับได้ คุณหมายถึงอะไรทำนองนั้นใช่ไหม”

“ค่ะ มียาพิษประเภทนั้นจริงๆ หรือเปล่า”

ผมสั่นศีรษะอย่างเสียใจ

“ผมเกรงว่าจะไม่มี แต่มียา คิวราเรนะ”

ผมพูดเรื่องยาคิวราเรให้เธอฟังมากพอๆ แต่ดูเหมือนเธอจะหมดความสนใจอีกครั้ง เธอถามว่าผมมียานั้นอยู่ในตู้ยาพิษของผมบ้างไหม และเมื่อผมตอบไปว่าไม่มี ผมคิดว่าตัวเองมีความน่าเชื่อถือน้อยลงในสายตาเธอ

เธว่าเธอต้องกลับเสียที ผมจึงเดินไปส่งเธอที่ประตูห้องตรวจพอดีกับที่ห้องตีบอกเวลาอาหารกลางวันดังขึ้น

ผมไม่น่าไปสงสัยเลยว่าคุณรัสเซลล์จะชื่นชอบนิยายนักสืบ มันทำให้ผม
เพลิดเพลินใจอย่างมากเมื่อนึกภาพเธอก้าวออกมาจากห้องแม่บ้านเพื่อดำหนิ
สาวใช้ที่ชอบกระทำผิดสักคน จากนั้นก็หวนกลับไปอ่าน *ปริศนาแห่งการตาย*
รายที่เจ็ด หรืออะไรทำนองนั้นอย่างสบายอารมณ์

ตัวอย่าง

บทที่ 3

บุรุษผู้ปลุกแพง

ผมบอกแคโรไลน์ตอนมื่อกลางวันว่า ผมจะไปกินอาหารค่ำที่เฟิร์นลี เธอไม่ได้คัดค้าน – ตรงกันข้ามเสียอีก

“ยอดไปเลย” เธอว่า “เธอจะได้ยินได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด อ้อ ว่าแต่ว่ามีปัญหาอะไรเกี่ยวกับรอล์ฟละ”

“รอล์ฟหรือ” ผมพูด รู้สึกประหลาดใจ “ไม่มีสักหน่อย”

“แล้วทำไมเขาไปพักที่ทริบอร์สแทนที่จะเป็นเฟิร์นลีพาร์กละ”

ผมไม่ได้ขบขันใจคำพูดของแคโรไลน์ที่ว่ารอล์ฟ เพตัน พักอยู่ที่โรงเตี๊ยมท้องถิ่นเลยสักนิด ที่แคโรไลน์พูดแค่นั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับผม

“เอ็ดครอยด์บอกผมว่าเขาอยู่ในลอนดอน” ผมพูด ในชั่วขณะที่รู้สึกประหลาดใจ ผมเผลอละเมิดกฎข้อสำคัญของตัวเองที่ว่าจะไม่เปิดเผยข้อมูลเป็นอันขาด

“อ้าว!” แคโรไลน์พูด ผมมองเห็นเลยละว่าจมูกของเธอขยับยุกยิก ขณะที่เธอพยายามทำความเข้าใจเรื่องนี้

“เขามาถึงทริบอร์สช้าวันนี้” เธอพูด “และเขาก็ยังอยู่ที่นั่น เมื่อคืนเขาออกไปเกี่ยวกับหญิงสาวคนหนึ่ง”

เรื่องนั้นไม่ได้ทำให้ผมประหลาดใจสักนิด รอล์ฟออกไปเกี่ยวกับหญิงสาวแทบทุกคืนในชีวิตของเขาเลยก็ได้ แต่ผมออกจะนึกสงสัยอยู่

ความครันที่เขาเลือกสนุกกับกิจกรรมยามว่างในคิงส์แอ็บบ็อตแทนที่จะเป็นเมืองใหญ่ที่มีชีวิตชีวา

“หนึ่งในบรรดาสาวเลิร์ฟในบาร์หรือ” ผมถาม

“ไม่ใช่หรอก ประเด็นมันอยู่ตรงนั้นแหละ เขาออกไปพบหล่อน พี่ไม่รู้ ว่าหล่อนเป็นใคร”

(นำเง็บใจสำหรับแคโรไลน์ที่ต้องยอมรับเช่นนั้น)

“แต่พี่เดาได้” พี่สาวผู้ไม่เคยย่อท้อของผมกล่าวต่อ

ผมร้ออย่างอดทน

“ลูกพี่ลูกน้องของเขาไง”

“ฟลอรา แอ็คครอยด์ นะหรือ” ผมอุทานด้วยความแปลกใจ

แน่ละว่าฟลอรา แอ็คครอยด์ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบาร์ เพตัน จริงๆ ไม่ว่าจะเป็นทางใด แต่รัลฟถูกมองในฐานะที่แทบจะเรียกได้ว่าเป็นลูกชายแท้ๆ ของแอ็คครอยด์มายาวนานจนผู้คนทึกทักไปเองว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน

“ก็ฟลอรา แอ็คครอยด์ นะสิ” พี่สาวของผมพูด

“แต่ทำไมไม่ไปเฟรนด์ลิสละ ถ้าเขาอยากพบเธอ”

“แอบหมั่นกัน” แคโรไลน์พูดด้วยความรื่นเริงบันเทิงใจอย่างเอกอุ

“ตาเฒ่าแอ็คครอยด์ไม่ยินยอม พวกเขาก็เลยต้องพบกันด้วยวิธีนี้”

ผมมองเห็นข้อบกพร่องหลายอย่างในทฤษฎีของแคโรไลน์ แต่ผมอดใจไว้ไม่ชี้ให้เธอเห็น ข้อสังเกตแบบไม่รู้ไม่ชี้เกี่ยวกับเพื่อนบ้านคนใหม่ของเราช่วยเบนความสนใจไปได้

บ้านหลังถัดไปของครอบครัวลาร์ชถูกซื้อไปเมื่อเร็ว ๆ นี้โดยคนแปลกหน้ารายหนึ่ง แคโรไลน์หงุดหงิดยิ่งนักที่เธอไม่สามารถหาข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับเขาได้เลย เว้นแต่ว่าเขาเป็นคนต่างชาติ หน่วยข่าวกรองปรากฏว่าไร้ประสิทธิภาพ สันนิษฐานว่าชายผู้นี้กินนมและผักและเนื้ออบและปลาเนื้อขาวเป็นครั้งคราวไม่ต่างจากใครอื่น แต่ผู้คนที่เบ็นธุระจัดหาของเหล่านี้ดูเหมือนจะไม่ได้ข้อมูลใดๆ เลยสักคน ชื่อของเขาตามที่ได้ยินได้ฟังมาคือคุณพอร์รีออตต์ - ชื่อซึ่งสื่อความรู้สึกที่ไม่สมจริงแบบแปลกๆ เรื่องหนึ่งที่เราารู้แน่เกี่ยวกับตัวเขาก็คือเขาสนใจในการปลูกแฟง

แต่นั้นไม่ใช่ข้อมูลประเภทที่แคโรไลน์กำลังตามหาอยู่อย่างแน่นอน เธออยากรู้ว่าเธอมาจากไหน เธอทำอะไร เธอแต่งงานหรือยัง ภรรยาของเธอเคยเป็นหรือเป็นเช่นไร เธอมีลูกหรือเปล่า ชื่อสกุลเดิมของแม่ของเธอคืออะไร – และอื่นๆ อีก ใครบางคนเหมือนแคโรไลน์เอามากๆ คงคิดคำถามต่างๆ ในพาสปอร์ตขึ้นมาเป็นแน่ ผมว่านะ

“แคโรไลน์ที่รัก” ผมพูด “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชายคนนั้นเคยมีอาชีพอะไรมาก่อน เขาเป็นช่างทำผมที่เกษียณแล้วนะสิ ดูหนวดนั้นของเขาเป็นไร”

แคโรไลน์เห็นต่างออกไป เธอว่าถ้าชายผู้นั้นเป็นช่างทำผม เขาก็คงจะมีผมหยิกเป็นลอนแล้วละ – ไม่ใช่เหยียดตรง พวกช่างทำผมมีผมเป็นลอนกันทั้งนั้นแหละ

ผมอ้างชื่อช่างทำผมที่ผมรู้จักเป็นส่วนตัวหลายคนที่มีผมเหยียดตรง แต่แคโรไลน์ไม่ยอมเชื่อ

“พื้มองเขาไม่ออกเลย” เธอพูดด้วยน้ำเสียงน้อยอกน้อยใจ “พี่ไปขอยืมเครื่องมือทำสวนเมื่อวันก่อน และเขาก็สุภาพเป็นที่สุด แต่พี่ไม่สามารถล้วงข้อมูลใดๆ จากเขา ในที่สุดพี่ก็ถามเขาไปตรงๆ เลยว่าเขาเป็นคนฝรั่งเศสใช่ไหม และเขาก็บอกว่าไม่ใช่ – และจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม พี่ไม่อยากจะถามอะไรเขาอีก”

ผมเริ่มสนใจเพื่อนบ้านผู้ลึกลับของเรามากขึ้น ผู้ชายที่สามารถปิดปากแคโรไลน์และส่งเธอกลับออกไปมือเปล่าเหมือนพระนางชีบาต้องเป็นคนที่น่าทึ่งพอตัว

“พี่เชื่อว่า” แคโรไลน์พูด “เขามีเครื่องดูดฝุ่นแบบใหม่พวกนั้นอยู่เครื่องหนึ่ง –”

ผมมองเห็นการขอยืมขอยืมที่ไตร่ตรองไว้แล้วกับโอกาสที่จะได้ซักถามเพิ่มเติมเปล่งประกายออกมาจากแววตาของเธอ ผมสบโอกาสที่จะหลบหนีเข้าไปในสวน ผมชื่นชอบการทำสวนพอสมควร ผมกำลังวุ่นอยู่กับการกำจัดรากต้นแดนดิไลออน ตอนที่เสียงตะโกนเตือนดังขึ้นมาจากบริเวณใกล้เคียงแล้วของหนักๆ อย่างหนึ่งก็ปลิวหวิวผ่านหูผมและหล่นลงแทบเท้าพร้อม

เสียงดังเพลงน่ารังเกียจ แพงลูกหนึ่งนั่นเอง!

ผมเงยหน้ามองอย่างโกรธเคือง เหนือกำแพงทางซ้ายมือของผม มีใบหน้าที่หนึ่งโผล่ขึ้นมา ศีรษะรูปไข่ปกคลุมเป็นบางส่วนด้วยเส้นผมที่ดำอย่าง น่าสงสัย หนวดใหญ่โตสองข้างกับนัยน์ตาระวังระไวคู่หนึ่ง คุณพอร์ร็อตต์ เพื่อนบ้านผู้ลึกลับของเรานั้นเอง

เขาเอ่ยคำขอภัยอย่างคล่องแคล่วออกมาทันที

“ผมต้องขอโทษคุณสักพันครั้ง เมอซิเออร์ ผมไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้น หลายเดือนแล้วที่ผมปลุกแพง จู่ ๆ เข้านี้ผมบันดาลโทะซะขึ้นมาเพราะ แพงพวกนี้ ผมส่งพวกมันไปเดินอวดโฉมเอง - อนิจจา! ไม่ใช่แค่คิดในใจ แต่ ลงมือทำจริง ๆ ผมคว่ำลูกที่ใหญ่ที่สุด ผมขว้างมันข้ามกำแพงไป เมอซิเออร์ ผมละอายใจนัก ผมขออ้อมรับคำตำหนิ”

เมื่อเผชิญกับคำขอโทษยืดเยื้อเช่นนั้น ความโกรธของผมจำต้อง มลายหายไป จะว่าไปแล้วผึกเจ้ากรรมนั้นก็ไม่ได้หล่นถูกตัวผม แต่ผม หวังจริง ๆ ว่าการขว้างผึกขนาดใหญ่ข้ามกำแพงจะไม่ใช่งานอดิเรกของเพื่อน ใหม่ของเรา นิสัยแบบนี้คงยากที่จะทำให้เขาเป็นที่นิยมชมชอบของเรา ในฐานะเพื่อนบ้าน

บุรุษร่างเล็กท่าทางแปลกประหลาดดูเหมือนจะอ่านความคิดของผมได้

“อา! ไม่หรอก” เขาอุทาน “อย่าทำให้ตัวเองกังวลไปเลยครับ มันไม่ใช่ สิ่งที่ผมทำจนเป็นนิสัย แต่คุณเองก็คงคิดได้นะครับ เมอซิเออร์ ว่าคนเรา อาจพยายามไปให้ถึงเป้าหมายบางอย่าง อาจดิ้นรนทำงานหามรุ่งหามค่ำเพื่อ จะได้มาซึ่งเวลาว่างและกิจกรรมยามว่างอย่างหนึ่ง จากนั้นก็พบว่าเอาเข้าจริง แล้วเขาโหยหาวันวานเก่า ๆ ที่ยุ่งวุ่นวาย และอาชีพการงานเก่า ๆ ที่เขาคิดว่า ตัวเองดีใจนักหนาที่จากมาเสียได้นะ”

“ครับ” ผมพูดซ้ำ ๆ “ผมเชื่อว่านั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยพอสมควร ผมเองก็อาจเป็นตัวอย่างหนึ่งได้กระมัง หนึ่งปีมาแล้วผมได้มรดกมาก่อน หนึ่ง - มากพอที่จะทำให้ผมสามารถทำความฝันให้เป็นจริง ผมอยากเดินทาง ท่องเที่ยวมาแต่ไหนแต่ไร อยากจะเห็นโลกกว้าง เอ้อ นั่นมันก็หนึ่งปีมาแล้ว อย่างที่บอกนะแหละ และ - ผมยังอยู่ตรงนี้”

เพื่อนบ้านร่างเล็กของผมพยักหน้า

“พันธุนาการแห่งความเคยชิน เราทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายอย่างหนึ่ง และเมื่อถึงเป้าหมายแล้ว เราพบว่าสิ่งที่เราโหยหาคืองานตรวจตราประจำวัน แต่ก็นั่นแหละ เมอซีเออร์ งานของผมมันน่าสนใจ เป็นงานที่น่าสนใจที่สุดเท่าที่มีอยู่ในโลกนี้เลยละ”

“หรือครับ” ผมพูดทำนองยุ ชั่วขณะหนึ่งนั้นจิตวิญญาณของความ เป็นแคโรไลน์แรงกล้าอยู่ในตัวผม

“การศึกษาธรรมชาติของมนุษย์ไงล่ะ เมอซีเออร์!”

“นั่นสินะ” ผมพูดอย่างสุภาพเป็นมิตร

ช่างทำผมที่เกะเขินแล้วอย่างชัดเจน ใครจะไปรู้ความลับของสันดาน มนุษย์ดีไปกว่าช่างทำผมสักคนล่ะ

“แล้วก็ผมเคยมีเพื่อนคนหนึ่ง – เพื่อนที่อยู่เคียงข้างผมตลอดเป็นเวลาหลายปี บางครั้งบางครั้งเขาก็แสดงความโง่เง่ามากพอที่จะทำให้เรานึกกลัว แต่ถึงกระนั้นเขาก็เป็นเพื่อนที่รักยิ่งของผม คงนึกออกนะครับว่าผมคิดถึง แม้แต่ความโง่เขลาของเขา ความไม่ประสีประสาของเขา ทศนคติที่ตรงไปตรงมาของเขา ความเพเลิดเพลินที่ได้ทำให้เขาสนุกสนานและประหลาดใจ ด้วยพรสวรรค์ที่เหนือกว่าของผม – ผมคิดถึงทั้งหมดนี้มากกว่าที่ผมจะบอกคุณได้”

“เขาเสียชีวิตแล้วหรือ” ผมถามอย่างเห็นอกเห็นใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เขามีชีวิตอยู่และเจริญรุ่งเรือง – แต่อยู่อีกฟากโลกนะตอนนี้เขาอยู่ที่อาร์เจนตินา”

“อาร์เจนตินา” ผมพูดอย่างอึ้งงา

ผมอยากไปแถบอเมริกาใต้มาแต่ไหนแต่ไร ผมถอนใจ จากนั้นจึงเหลือบตาขึ้นมองและพบว่าคุณพอร์รีออตต์กำลังมองผมอย่างเห็นใจ ท่าทางเขาดูเหมือนบุรุษร่างเล็กที่มีความเข้าอกเข้าใจ

“คุณจะไปที่นั่นใช่ไหม” เขาถาม

ผมส่ายหน้าพร้อมถอนใจ

“ผมคงจะได้ไปแล้วละ” ผมพูด “เมื่อหนึ่งปีก่อน แต่ผมโง่เขลามาก –

และที่ยิ่งกว่าโง่ - โลกมากนะ ผมเอาสิ่งที่จับต้องได้ไปเสี่ยงเพื่อสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริง”

“ผมเข้าใจ” คุณพอร์รีอดต้อย “คุณเก่งกาจอะไรซะไหม”

ผมพยักหน้าอย่างเศร้าสลด แต่ผมแอบรู้สึกขันโดยไม่ตั้งใจ บรูซร่างเล็กที่น่าหัวร่อรายนี้มีท่าทางเคร่งขรึมอดโอ้อวดเสียเหลือเกิน

“ไม่ใช่บ่อน้ำมันพอร์คิวไน์หรอกนะ” เขาถามปุปป

ผมจ้องมอง

“อันที่จริงผมก็เล็ง ๆ อยู่นะ แต่สุดท้ายผมก็เลือกเหมืองทองในออสเตรเลียตะวันตก”

เพื่อนบ้านของผมกำลังมองผมด้วยสีหน้าแปลก ๆ ซึ่งผมไม่อาจเข้าใจได้ “มันคือโชคชะตา” เขาเอ่ยในที่สุด

“อะไรคือโชคชะตา” ผมถามอย่างหงุดหงิด

“ที่ผมมาใช้ชีวิตอยู่ข้างบ้านผู้ชายที่คิดจริง ๆ จัง ๆ ว่าจะลงทุนในบ่อน้ำมันพอร์คิวไน์ แล้วยังเหมืองทองในออสเตรเลียตะวันตกอีกด้วยนะสิ บอกหน่อยเถิด คุณชอบผมสีน้ำตาลอมแดงด้วยหรือเปล่า”

ผมจ้องมองเขาพร้อมกับอ้าปากหวอ และเขาก็หัวเราะก๊าก

“เปล่าครับ เปล่า ผมไม่ได้เสียสติหรอก อย่าวัดกันไปเลย มันเป็นคำถามไร้สาระที่ผมถามคุณไปนะ คืออย่างนี้ครับ สหายคนที่ผมพูดถึงเป็นชายหนุ่ม ผู้ชายที่คิดว่าผู้หญิงทั้งหมดเป็นคนดีและส่วนใหญ่เป็นคนสวย แต่คุณเป็นบุรุษวัยกลางคน เป็นนายแพทย์ เป็นคนที่รู้จักความเหลวไหลไว้แก่นสารของเรื่องส่วนใหญ่ในชีวิตของคนเรา เอาละครับ เราเป็นเพื่อนบ้านกัน ผมขอร้องให้คุณรับฟังลูกที่ดีที่สุดของผมและมอบให้แก่พี่สาวผู้แสนดีของคุณ”

เขาก็มลงแล้วหยิบแฟงตัวอย่างลูกเบ้อเริ่มจากทั้งหมดที่ปลุกไว้ส่งให้ด้วยลีลาท่าทาง ซึ่งผมก็รับไว้ตามควรด้วยความเต็มอกเต็มใจแบบเดียวกับที่มันถูกมอบให้

“เออเนาะ” ชายร่างเล็กพูดอย่างร่าเริง “เขานี้ไม่ได้ผ่านไปแบบสูญเปล่าเลย ผมได้ทำความรู้จักกับผู้ชายที่ละม้ายคล้ายคลึงกับสหายที่อยู่ห่างไกล

ของผมในบางแง่มุม อ้อ ผมอยากจะถามคำถามคุณสักข้อ คุณรู้จักทุกคนในหมู่บ้านเล็กกระจ้อยร่อยแห่งนี้โดยไม่ต้องสงสัย ชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมกับดวงตาสีเข้มจัดและใบหน้าหล่อเหลาคือใครหรือครับ เขาเดินหน้าเซิดและมีรอยยิ้มที่เป็นมิตรบนริมฝีปากนะ”

คำบรรยายดังกล่าวทำให้ผมแน่ใจได้ทันที

“นั่นคงต้องเป็นผู้กองรอล์ฟ เพตัน แน่ๆ” ผมพูดซ้ำๆ

“ผมไม่เคยเห็นเขาแถวนี้มาก่อนเลย”

“ครับ เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นมาสักกระยะแล้ว แต่เขาเป็นลูกชาย – เรียกว่าลูกบุญธรรมจะถูกกว่า – ของคุณแอ็คครอยด์แห่งเฟิร์นลีย์พาร์กนะ”

เพื่อนบ้านของผมทำท่าหงุดหงิดเล็กน้อย

“นั่นสิ ผมน่าจะเจอออก คุณแอ็คครอยด์พูดถึงเขาอยู่หลายครั้ง”

“คุณรู้จักคุณแอ็คครอยด์ด้วยหรือ” ผมถาม รู้สึกแปลกใจนิดๆ

“คุณแอ็คครอยด์รู้จักผมที่ลอนดอน – ตอนที่ผมทำงานอยู่ที่นั่น ผมขอรับรองเขาไม่ให้พูดอะไรเกี่ยวกับอาชีพการงานของผมที่นี่”

“เข้าใจละ” ผมพูด ออกจะนึกขึ้นความทะนงตนแบบโจ่งแจ้งนี้ตามที่ผมคิด

แต่ชายร่างเล็กกล่าวต่อพร้อมรอยยิ้มหยันที่เกือบจะยโส

“เราพอใจจะอยู่ในสถานะที่ไม่มีใครรู้ว่าเราเป็นใครไปเรื่อยๆ มากกว่าผมไม่ต้องการชื่อเสียงที่ดังกระฉ่อน ผมไม่เสียเวลาแก้ไขชื่อตัวเองที่คนแถวนี้ออกเสียงผิดให้ถูกต้องด้วยซ้ำ”

“จริงสิ” ผมเอ่ยออกมา ไม่รู้จะพูดอะไรจริง ๆ

“ผู้กองรอล์ฟ เพตัน” คุณพอร์รีออตต์รำพึง “และเขาก็หมั่นกับหลานสาวของคุณแอ็คครอยด์ คุณฟลอราผู้มีเสน่ห์”

“ใครบอกคุณอย่างนั้น” ผมถาม รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

“คุณแอ็คครอยด์นะสิครับ ราวๆ หนึ่งสัปดาห์มาแล้ว เขาดีใจมากกับเรื่องนี้ – ปราบถนมานานให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น หรือไม่ผมก็เข้าใจอย่างนั้นจากที่เขาพูดนะนะ ผมเชื่อเสียด้วยซ้ำว่าเขาใช้วิธีบีบบังคับพ่อหนุ่มคนนั้น นั่นไม่ใช่วิธีที่ชาญฉลาดเลย คนหนุ่มควรแต่งงานเพื่อความพอใจ

ของตัวเอง – ไม่ใช่เพื่อเอาใจพ่อเลี้ยงผู้ที่เขาคาดหวังในมรดก”

ความคิดของผมวนรไปหมด ผมนึกภาพแอ็คครอยด์เล่าความลับส่วนตัวให้ช่างทำผมคนหนึ่งฟัง แถมถกเรื่องการแต่งงานของหลานสาวและลูกเลี้ยงกับอีกฝ่ายไม่ออกเลย แอ็คครอยด์ให้การช่วยเหลือเกือบแบบมีไมตรีแก่ผู้ที่ต่ำชั้นกว่าทางสังคม แต่เขาก็มีความหยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเองมาก ผมเริ่มจะคิดว่าเอาเข้าจริงแล้วพอร์ร็อตต์ไม่มีทางเป็นช่างทำผมไปได้แน่

เพื่อปิดบังความลับสนของตัวเอง ผมเอ่ยคำพูดแรกที่ผ่านเข้ามาในสมอง

“อะไรทำให้คุณสังเกตเห็นรอล์ฟ เพตัน ล่ะ รูปลักษณะที่ชวนมองของเขาหรือ”

“ไม่ ไม่ใช่แค่ข้อนั้นข้อเดียว – แม้เขาจะหน้าตาดีผิดปกติสำหรับผู้ชายอังกฤษสักคน – สิ่งที่บรรดานักเขียนนวนิยายสตรีของพวกคุณคงจะเรียกว่าเทพบุตรกรีกนะ ไม่ใช่หรอก มีลักษณะบางอย่างในตัวชายหนุ่มผู้นั้นที่ผมไม่เข้าใจ”

เขากล่าวประโยคสุดท้ายด้วยน้ำเสียงรำพึง ซึ่งทำให้ผมเกิดความรู้สึกแบบที่ไม่สามารถอธิบายได้ มันเหมือนกับว่าเขากำลังสรุปตัวตนของชายหนุ่มโดยอาศัยความรู้ส่วนตัวบางอย่างที่ผมไม่ได้ร่วมรับรู้ด้วย ความรู้สึกนั้นนั่นเองที่ค้างอยู่ในใจผม เพราะตอนนั้นเองเสียงพี่สาวของผมก็ร้องเรียกมาจากในบ้าน

ผมเดินเข้าบ้าน แครโรไลน์สวมหมวกอยู่และเห็นได้ชัดว่าเพิ่งจะกลับเข้ามาจากหมู่บ้าน เธอเริ่มโดยไม่มีอารมณ์

“พี่เจอคุณแอ็คครอยด์”

“จึ้นหรือ” ผมพูด

“แน่ละว่าพี่หยุดเขาไว้ แต่ทำทางเขาดูริบร้อนมากและอยากไปให้พ้นเต็มที”

ผมไม่สงสัยเลยว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เขาคงรู้สึกกับแครโรไลน์เหมือนที่เขารู้สึกกับคุณแกนเนตต์ช่วงก่อนหน้าของวันนี้มากเลยละ – บางทีอาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ ก็แครโรไลน์นะสลัดหลุดได้ยากกว่า

“พี่ถามเขาทันทีเรื่องรอล์ฟ เขาประหลาดใจเป็นที่สุด ไม่รู้เลยว่าพ่อหนุ่ม

“นั่นอยู่ที่นี้ เขาพูดออกมาเลยว่าเขาคิดว่าพีคงเข้าใจผิดแน่ๆ พีเนี่ยนะ! เข้าใจผิด!”

“น่าหัวเราะจริง” ผมพูด “เขาน่าจะรู้จักพีดีกว่านี้นะ”

“จากนั้นเขาก็บอกพีว่าลาร์ฟกับฟลอราหมั่นกันแล้ว”

“นั่นผมก็รู้แล้วด้วย” ผมขัดจังหวะด้วยความภาคภูมิใจพอสมควร

“ใครบอกเธอ”

“เพื่อนบ้านคนใหม่ของเราละสิ”

แคโรไลน์ลั่งลงอย่างเห็นได้ชัดชั่วหนึ่งหรือสองวินาที แบบที่ลูกูเล็ตต์อาจรื้ออย่างเงินอายอยู่ระหว่างตัวเลขสองตัว แล้วเธอก็ปฏิเสธเหยื่อล่อที่ยั่ววนใจ

“พีบอกคุณแอ็คครอยด์ว่าลาร์ฟพักอยู่ที่ทรีบอร์ส”

“แคโรไลน์” ผมพูด “พีไม่เคยตรองดูเลยหรือว่พีอาจก่อผลเสียมากมาย เพราะนิสัยของพีที่ชอบเอาเรื่องทุกอย่างที่ได้ยินมาบอกต่อโดยไม่รู้จักแยกแยะนะ”

“เหลวไหล” พีสาวของผมพูด “ผู้คนควรรู้เรื่องต่างๆ พีถือว่ามันเป็นหน้าที่ของพีที่จะต้องบอกพวกเขา คุณแอ็คครอยด์รู้สึกชอบคุณพีเป็นอันมาก”

“เฮ้อ” ผมพูด “เพราะยังจะมีอะไรมากกว่านี้อีกอย่างแน่นอน”

“พีคิดว่าเขาตรงไปที่ทรีบอร์สเลย แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาก็ไม่เจอลาร์ฟที่นั่นหรอก”

“ไม่หรือ”

“ใช่ เพราะขณะที่พีกำลังเดินลัดปากกลับมา—”

“เดินลัดปากกลับมาหรือ” ผมขัดจังหวะ

แคโรไลน์มีมารยาทดีพอที่จะหน้าแดง

“มันช่างเป็นวันที่อากาศดีเหลือเกิน” เธออุทาน “พีเลยคิดว่าพีจะเดินๆ ดูสักหน่อย ป่าที่เต็มไปด้วยกลิ่นของฤดูใบไม้ร่วงช่วงพิเศษสุดในเวลานี้ของปี”

แคโรไลน์ไม่สนใจปาเลสลักนิตไม่ว่าจะเวลาไหนของปี ปกติแล้วเธอมองว่ามันเป็นสถานที่ที่ทำให้เท้าของเราเปียกชื้น และเป็นพื้นที่ที่สารพัดสิ่ง

ไม่ฟังประสงค์ทุกชนิดอาจหล่นใส่ศีรษะของเรา ไม่หอรอก มันคือสัญญาตญาณแบบฟังพอนที่ใช้การได้ดีซึ่งพาเธอไปที่ป่าห้องถิ่นของเรา มันคือสถานที่แห่งเดียวถัดจากหมู่บ้านคิงส์แอ็บบ็อตที่คุณสามารถพูดคุยกับหญิงสาวสักคนโดยไม่ถูกพบเห็นโดยคนทั้งหมู่บ้าน มันอยู่ติดกับสวนของเฟิร์นลี

“เอ้า” ผมพูด “เล่าต่อสิ”

“อย่างที่บอกนะ พี่กำลังเดินลัดป่ากลับมาพอดีตอนที่พี่ได้ยินเสียงคนพูดกัน”

แคโรไลน์เว้นจังหวะ

“ยังไงอีก”

“หนึ่งในนั้นเป็นเสียงของราร์ฟ เพตัน – พี่จำได้ทันที อีกเสียงเป็นของหญิงสาว แลละว่าพี่ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง –”

“ไม่อย่างนั้นนอน” ผมแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงประชดประชันแบบโจ่งแจ้ง – ซึ่งถึงอย่างไรก็ไม่ได้ผลกับแคโรไลน์

“แต่พี่อดไม่ได้จริงๆ ที่ไปได้ยินเข้าโดยบังเอิญ หญิงสาวพูดอะไรบางอย่าง – พี่จับความไม่ค่อยจะได้ แล้วราร์ฟก็ตอบ เสียงของเขาฟังดูโกรธมาก ‘สาวน้อยที่รัก’ เขาพูด เธอไม่ตระหนักหรือไม่ว่ามันมีโอกาสนั้นไปได้มากทีเดียวที่ตาเฒ่าจะตัดสิทธิ์ผมจากกองมรดกนะ เขาอิตหนาระอาใจกับผมเต็มที่ช่วงสองสามปีหลังนี้ อีกนิดเดียวก็คงจบกัน และเราต้องการสิทธิ์นั้นนะ ที่รัก

“ผมจะเป็นผู้ชายที่ร่ำรวยมากเมื่อตาเฒ่ามันตาย เขาซื้อดีดอย่างกับอะไร แต่เขามีเงินเป็นก่ายเป็นกองจริงๆ ผมไม่ต้องการให้เขาเปลี่ยนแปลงพินัยกรรม คุณปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผมเถอะนะ และอย่ากังวลไปเลย” นั่นคือคำพูดแบบคำต่อคำของเขา พี่จำได้แม่นเลย น่าเสียดายที่ตอนนั้นเอง พี่ดันเหยียบเศษกิ่งไม้แห้งหรืออะไรสักอย่าง พวกเขาาก็เลยลดเสียงลงและเดินหนีไป แลละว่า พี่ไม่อาจไล่ตามพวกเขาไปได้ ก็เลยไม่เห็นว่หญิงสาวคนนั้นเป็นใคร”

“ต้องเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดที่สุดเลยนะนั่น” ผมพูด “แต่ผมเชื่อว่าพี่รีบเดินต่อไปที่ทริบอร์ส รู้สึกเหมือนจะเป็นลม และเข้าไปในบาร์เพื่อดื่ม

บรันดีสักแก้ว แล้วก็สามารถหาคำตอบได้ว่าสาวเลิร์ฟในบาร์ทั้งสองคนทำงานอยู่หรือเปล่า ใช่ไหม”

“ไม่ใช่สาวเลิร์ฟในบาร์หรอก” แคโรไลน์พูดโดยไม่ลังเล “ที่จริงที่เกือบจะแน่ใจเลยว่าเป็นฟลอรา แอ็คครอยด์ เพียงแต่ว่า--”

“เพียงแต่ว่ามันดูจะไม่สมเหตุสมผล” ผมเห็นด้วย

“แต่ถ้าไม่ใช่ฟลอรา มันจะเป็นใครไปได้ล่ะ”

พี่สาวของผมไล่รายชื่อสาวโสเภณีที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้นอย่างรวดเร็วพร้อมกับเหตุผลมากมายทั้งสนับสนุนและคัดค้าน

เมื่อเธอเว้นจังหวะเพื่อหายใจหายคอ ผมพิมพ์อะไรบางอย่างเกี่ยวกับคนไข้ แล้วก็ปลีกตัวออกไป

ผมตั้งใจว่าจะไปที่ทริบอร์ส น่าจะเป็นไปได้ว่าปานนี่ราล์ฟ เพตัน คงกลับไปถึงที่นั่นแล้ว

ผมรู้จักรัลล์ฟดีเลยละ - อาจจะดีกว่าใครอื่นในคิงส์แอ็บบ็อต เพราะผมเคยรู้จักแม่ของเขามาก่อน และด้วยเหตุนั้นผมจึงเข้าใจหลายสิ่งในตัวเขา ที่สร้างความฉงนฉงายแก่ผู้อื่น เขาเป็นเหยื่อของพันธุกรรมในระดับหนึ่ง เขาไม่ได้สืบทอดนิสัยชอบดื่มจนถึงตายจากผู้เป็นแม่ แต่ถึงกระนั้นเขาก็มีลักษณะของความอ่อนแออยู่ในตัว อย่างที่เพื่อนใหม่ของผมจากเมื่อเช้านี้บอกให้รู้ เขารูปร่างเป็นพิเศษ สูงหกฟุตพอดี รูปร่างสมส่วนที่สุด และมีความคล่องแคล่วสง่างามแบบนักกีฬา เขามีลักษณะคมเข้มคล้ายมารดา ใบหน้าหล่อเหลาเกรียมแดดที่พร้อมจะฉีกยิ้มเสมอ รัลล์ฟ เพตัน เป็นคนประเภทที่เกิดมาเพื่อโปรยเสน่ห์อย่างง่ายดายและไม่ต้องใช้ความพยายาม เขาทำตามหัวใจตัวเองปรารถนาและใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือย ไม่มีความเคารพนับถือให้กับสิ่งใดในโลกนี้ แต่ถึงกระนั้นเขาก็น่ารักน่าเอ็นดูและพวกมิตรสหายล้วนจงรักภักดีต่อเขากันทั้งนั้น

ผมสามารถทำอะไรกับพ่อหนุ่มคนนั้นได้หรือเปล่า ผมคิดว่าผมทำได้นะ เมื่อสอบถามที่ทริบอร์ส ผมได้ความว่าผู้กองเพตันเพิ่งเข้ามา ผมเดินขึ้นไปหิ้งของเขาและเข้าไปโดยไม่มีการแจ้งล่วงหน้า

ชั่วขณะหนึ่งนั้นเมื่อทวนนึกถึงสิ่งที่ผมได้ยินและได้เห็นมา ผมไม่แน่ใจ

ว่าจะได้รับการต้อนรับแบบไหน แต่ผมไม่จำเป็นต้องรู้สี่กระแวงแคลงใจเลย

“อ้าว เชปเพิร์ดนะเอง! ดีใจที่ได้พบคุณ”

เขาก้าวออกมาต้อนรับผม มื่อยื่นมาข้างหน้า รอยยิ้มสดใสกระจ่าง
อยู่บนใบหน้า

“บุคคลหนึ่งเดียวที่ผมยินดีที่ได้พบหน้าในสถานที่เสียงเครื่องแห่งนี้”

ผมเลิกคิ้ว

“สถานที่ไปทำอะไรให้ล่ะ”

เขาหัวเราะแบบรำคาญ

“เรื่องมันยาว ความเป็นไปในชีวิตผมมันไม่ค่อยจะดีเท่าไหร่นะ หมอ
แต่ดื่มลักแก้วละกันนะครับ”

“ขอบคุณ” ผมบอก “ได้เลย”

เขากดกริ่ง จากนั้นจึงเดินกลับมาทั้งตัวลงบนเก้าอี้

“ว่ากันตรงๆ เลยนะ” เขาพูดอย่างกลัดกลุ้ม “ผมกำลังมีเรื่องยุ่งยาก
หนักอก ที่จริงผมไม่รู้เลยว่าจะทำยังไงต่อ”

“มีเรื่องอะไรหรือ” ผมพูดอย่างเห็นใจ

“ก็พอเลี้ยเฮงชวยของผมนะสิ”

“เขาทำอะไรลงไป”

“มันไม่ใช่เรื่องสิ่งที่เขาทำลงไป แต่เป็นสิ่งที่เขามีแนวโน้มจะทำต่างหาก”

พนักงานมาตามเสียงกริ่งเรียกและรالفก็สั่งเครื่องดื่ม เมื่อชายคนนั้น
จากไปอีกครั้ง เขานั่งห่อไหล่บนเก้าอี้เท้าแขนและโน้มหน้ากับตัวเอง

“มันเป็นเรื่อง – ร้ายแรงจริง ๆ หรือ” ผมถาม

เขาพยักหน้า

“คราวนี้ผมตกที่นั่งลำบากเอาการ์” เขาพูดขริมๆ

กระแสดเสียงที่เครื่องเคียดผิดปกติของเขายกผมว่าเขาพูดความจริง
มันยากมาก ๆ ที่จะให้รالفเครื่องเคียด

“ที่จริง” เขากล่าวต่อ “ผมมองไม่เห็นทางข้างหน้าเลย...ผมมองไม่เห็น
จริงๆ”

“ถ้าผมช่วยได้ –” ผมเสนอแนะอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

แต่เขาสั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

“คุณกรุณาจริง ๆ หมอ แต่ผมไม่สามารถดึงคุณเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ผมต้องจัดการตามลำพัง”

เขาเจียบไปครูหนึ่ง จากนั้นก็ทวนคำพูดด้วยน้ำเสียงที่ต่างจากเดิมเล็กน้อย

“ใช่ – ผมต้องจัดการตามลำพัง...”

ไม่ว่าความจริงจะน่าเกลียดแค่ไหน มันก็สวยงามในสายตาผู้แสวงหาเสมอ

เข้าอันเจ็บปวดของหมู่บ้านคิงส์แบริชต้องพังทลาย
ด้วยข่าวการเสียชีวิตสุดน่าสงสัยของ**คุณนายเฟอ์ธาร์ส** หญิงม่ายมีฐานะ
ชาวบ้านต่างตั้งข้อสงสัยกันไปต่างๆ นานา โดยหารู้ไม่ว่า**โรเจอร์ แอ็คครอยด์**
เศรษฐีคนสนิทของคุณนายเฟอ์ธาร์สเก็บความจริงบางอย่างเอาไว้...

แต่แอ็คครอยด์ถูกซาตกรรมในคืนนั้นทันที ซาตกรใช้กริชแทงเขาจนเสียชีวิต
สมาชิกบ้านแอ็คครอยด์ทุกคนต่างมีความลับที่ไม่ประสงค์จะเปิดเผย
ส่งผลให้การสืบหาความจริงแทบจะเป็นไปไม่ได้

เหตุปริศนารู้ไปถึง**หูแอรูล ปิวโรต์** อดีตนักสืบผู้ตั้งใจจะใช้ชีวิตเกษียณ
ในชนบทสุดร่มเย็น ปิวโรต์จึงต้องไขคดีด้วยเซลล์เล็กๆ สีเทาของสมองแสนลึกล้ำ
พร้อมกับคู่หูคนใหม่ที่เปี่ยมไปด้วยเอกลักษณ์น่าจดจำ

**นิยายลึกลับที่อาฆาตที่สุดของอการา คริสตี้ ซึ่งทำลายความคาดหมาย
ของนักอ่านและจะท้าทายความเป็นนักสืบในตัวเราไปอีกยาวนาน**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6169-8

9 786161 861698

ทดลองอ่าน

Illustration: shr.shierae